

Kulttuuriliiteri-podcast: Mikä luonnossa inspiroi, Mikko von Hertzen?

IRINA

Tervetuloa Kulttuuriliiteriin. Tällä kaudella pysähdymme vieraiden kanssa luonnon äärelle ja tutkimme, miten luonto meistä huolehtii, sekä miten me voimme vastavuoroisesti huolehtia luonnosta. Kulttuuriliiteriä äänitetään loppukesästä Helsingin ytimessä, Lapinlahden puistoalueella, joka on kaikille avoin taiteiden-, kulttuurin- ja mielen hyvinvoinnikeskus. Minä olen Irina Björklund, Mielenterveyden keskusliiton kulttuurikummi ja Kulttuuriliiterin tämän kauden juontaja. Tässä jaksossa annamme luonnon äänten johdattaa meidät luovuuteen ja kenties innostumme itsekin musisoimaan.

IRINA

Me istutaan nyt täällä keskellä tämmöistä puutarhaa, minne on istutettu vihannesta, marjaa ja kukkaa. Täällä on viinirypäleitä, täällä on fenkolia, tilliä, raparperia. Lapinlahdessa kuitenkin ollaan keskellä kaupunkia.

MIKKO

Kaunista on.

IRINA

On. Tämän jakson vieraana meillä on Von Hertzen Brothers -yhtyeen laulaja-kitaristi Mikko Von Hertzen.

MIKKO

Näin on.

IRINA

Mitä muuta haluat itsestäs sanoa? Kuka sä oot? Muuta kuin se laulaja ja kitaristi.

MIKKO

No, se on se työnkuva. Mutta oonhan mä nyt ihmisenä jotain ihan muuta kuin mun työ.

IRINA

Niin.

MIKKO

Mä oon ehkä tämmönen kaunosielu, runoilija, henkinen etsijä. Veli. Kaikkien veli. Ehkä

sellaisena mä näen itteni. Joo.

IRINA

Missä sun oma sielusi lepää? Onko tää paikka, missä me ollaan just nyt, niin voiko se levätä täällä?

MIKKO

Voi. Kyllä se voi levätä. Se sielu nyt on mun käsityksen ja uskomusten mukaan aika semmoinen universaali asia, että me ollaan yhteydessä kaikkeen, jotenka olemme yhteydessä myös tähän, mikä täällä ympäröi. Mutta tähän on silmälle esteettisesti hyvin kaunis paikka. Että, jos katsoo, tässä on vesielementtiä ja täällä on puita ja sitten täällä on paljon kukkia ja tällaista tietyllä tavalla sellaista luomakunnan loistoa, mikä miellyttää aina, että ainakin mun silmää miellyttää paljon enemmän kuin esimerkiksi betoniviidakko.

IRINA

Kyllä, eikö ole mahtavaa, että tämmöinen löytyy niin lähellä ns. betoniviidakkoa. Täällä Helsingin keskustassa löytyy tämmöinen.

MIKKO

Ja tämä on hyvä paikka kontemploida, koska tässä on molemmilla puolilla myöskin hautuumaat.

IRINA

Just näin.

MIKKO

Niin, tavallaan semmoinen yhteys kuolevaisuuteen ja elämän kauneus on aika kivasti tässä harmoniassa vierekkäin.

IRINA

Kyllä, kaikki yhdistyy just tässä just nyt. Kaikki energiat. No, yksi syy miksi mä tänään halusin, että sä oot täällä tässä luontoteemaisessa podcastissa, on se, että sä oot veljinesi vaikuttanut muhun syvästi, muun muassa teidän Blue Forest -projektilla sä oot, ja te ootte, vaikuttajia luonnon puolesta taiteen kautta. Haluaisin aloittaa ihan sillä, että sukellaan ihan siihen lapsuuteen. Missä sä kasvoit? Jos mietitään ennen kymmenettä elinvuotta, niin missä sä kasvoit, missä sä vartuit?

MIKKO

Me ollaan koko veljeskatras tuolta Etelä-Haagasta kotoisin. Se oli semmoinen ympäristö, mikä määrittäi aika pitkälti mun isän työn mukaan. Mun isä oli silloin, kun me oltiin nuoria, vakuutuslalla töissä Pohjolassa. Pohjolassahan... Täällä Munkkivuoren ja Etelä-

Haagan välimaastossa on sellainen iso rakennus, joka oli Pohjolan vakuutusyhtiön iso päämaja. Hän oli siellä töissä ja sitten taas tämä vakuutusyhtiö omisti siitä ympäriltä paljon asumuksia, joissa sitten majoitti työntekijöitään. Eli se on niin kuin... Olen lähiökakara.

IRINA

Niin just.

MIKKO

Mutta tota... Sen lisäksi, että me oltiin siinä, niin meillä on aina ollut kesäpaikka tuolla Raaseporissa Bromarvissa, jossa ollaan vietetty ei ainoastaan kesiä, vaan aina kun oli hiihtolomat ja kaikki viikonloput talvisin ja muuta, niin ollaan oltu siellä. Ja se on sitten taas ehkä semmoinen semmoinen rakkain paikka Suomessa. Koska esimerkiksi kun mä asuin Intiassa, palataan siihen myöhemmin, mutta niin mä en niinku kaivannut Haagaan tai mihinkään Helsinkiin, vaan mä kaipasin sinne landelle.

IRINA

Niin just. Joo, mulla on ihan sama juttu, että lande on se ainoa koti, mikä on aina pysynyt, ja toivoisi, että se ei koskaan muuttuisikaan. Miten sulla sieltä lapsuudesta, niin jos ajatellaan luontomuistoja, niin mitä sulla nousee mieleen? Ääniä, tuoksuja, tuntemuksia, makuja? Mitkä semmoiset on ollut vahvoja sulla lapsuudessa? Nyt kun sä tunnet jonkun maun tai kuulet jonkun lokin äänen tai jonkun, niin mitä se herättää sussa? Millaiset äänet ne on ollut sulla?

MIKKO

Täällä Haagassa nimenomaan se luontosuhde tai ihan lapsuuden kosketus luontoon ei ollut ainoastaan meidän landepaikan kautta, vaan me oltiin kaikki partiossa ja Helsingin metsänkävijöissä. Sitä kautta tehtiin paljon reissuja luontoon ja telttareissuja lähiluontoon ja vähän pidemmällekin ja leirejä ja kaikenlaista. Mä muistan sieltä paljonkin asioita, siis sellaisen kostean havumetsän tuoksun ja ehkä lämmenneiden rantakallioiden tuoksun, joka on ihan tietyn... Semmoinen punainen graniitti on ihan tietyn tuoksusta. Ja edelleenkin nuuhkuttelen niitä menemään, kun se on semmoinen tietynlainen vaippa, mihin haluaa niinku... Kääriytyä kokonaan kesäisin, jos sattuu olemaan aurinkoinen päivä. Se on hyvin miellyttävä muisto huolettomasta lapsuudesta ja turvatusta olemisesta. Sitten on ehkä semmoinen, mitä vähemmän teen nykyään, mutta välillä oon kokeillu, on tällaisten... Tietyiltä kallioilta, kun talvisin on näitä jääpuikkoja, niin niiden jääpuikkojen imeskely. Koska ei ollut jäätelöitä, niin sitten tumput kädessä taittaa sellaisen yhden jääpuikon ja sitten imeskelee sitä. Ja sehän janoselle nuorelle lapselle, niin sehän oli mahtavaa. Ja siellä on semmoinen tietty sammaleen vivahde siinä jäätyneessä vedessä. Että sellaisia makuja ja hajuja ja totta kai sitten tällainen kuulokuva esimerkiksi talvisesta meren jäästä ja sitten se tuuli, miten se heittää sitä lunta siinä meren jään pinnalla. Ja kaikki tällaiset, että kun kävelee ja osuu

jalka johonkin sellaiseen, missä tulee ne jään äänet. Niin tollaisia juttuja, ja kyllä se niin kuin... Sanoisin, että se luonto ja luonnon monimuotoisuus on yllättävänkin vahvasti jättänyt tietynlaiset jäljet. Ne ilmenee, jos vaikka menee johonkin ja tulee se joku tuttuus siihen, niin ymmärtää tavallaan sen oman linkin siihen, ja se, mikä merkitys.... Vaikka se olisi unohtunut moneksi vuodeksi, niin sitten se yhtäkkiä on heti siinä läsnä, että joo, tämän muistan, tämä on tosi tuttu.

IRINA

Sen takia on niin tärkeää välistä ottaa se aika ja mennä luontoon, että jotenkin herätellä niitä lapsuuden muistoja. Ainakin minulle meni muutamia vuosia, kun en viettänyt niin paljon aikaa luonnossa, ja meinasi unohtaa sen kontaktin siihen luontoon. Mutta sitten heti, kun sä palaat siihen jotenkin lapsuuden maisemaan, niin se palautuu sekunnissa jonkun tuoksun kautta tai tunteen.

MIKKO

Ja kaikki, niin kuin kesäisin, kun on lehdet puussa, niin kaikki puuthan kuulostaa erilaiselta.

IRINA

Joo, niinpä.

MIKKO

Lepällä on ihan tietynlainen homma ja haavan lehdet havisee juuri niin kuin runoudessa sanotaan. Ja sitten taas millä tavalla kuuset ja kaikki. Kaikilla on ihan oma juttu. Harvoinhan niihin tulee keskityttyä, kun mieli on niin pre-occupied koko ajan, että ajattelee ehkä muita. Mutta kyllä semmoinen helppo pattereiden lataus on se, että tyhjentää mielen jossain luonnon siimeksessä ja yrittää olla tavallaan sen ykseyden kanssa tekemisissä. Siinä kyllä voimistuu.

IRINA

Kyllä. No sun toinen kotisi on nykyään Intiassa, eikö vaan?

MIKKO

Joo.

IRINA

Kerropa siitä vähän, että miten sä päädyit sinne?

MIKKO

Ensimmäinen reissu Intiaan oli vuonna 1995 Goalle. Se Goa ei nyt sinänsä tehnyt minuun hirveän isoa vaikutusta, mutta sillä reissulla mulle tuli sellainen hyvin outo olo siitä, että tässä on jotain todella tuttua. Mä olin siinä vaiheessa jo joogannut pitkään, monta

vuotta, ja tutustunut erilaisiin filosofioihin ja muihin. Sitten kun mä menin sinne, niin kaikki tuntui vaan niin hirveän todelliselta ja värikkäältä ja tutulta. Silloin muistan ajatelleeni, että tänne pitää tulla pidemmäksi aikaa joskus. Ja se oli ihan lomamatka siis.

IRINA

Niin, mä meinasin kysyä, että miten se luonto oli siellä läsnä tai on siellä läsnä. Kuulostaa, että se on melkein niin kuin... Sielun kautta läsnä se luonto enemmän kuin...

MIKKO

Joo, mutta siinä on Arabianmeri ihan vieressä. Siinä on iso valtameri. Kun katsoo suoraan esimerkiksi mun kodista sinne merelle, niin seuraava on se Somalian kärki. Se on oikeasti ihan täyttä valtamerta koko homma. Sen lisäksi, kun se on hyvin lähellä päiväntasaajaa, niin siellä on todella rikas linnusto. Esimerkiksi perhosia, mitä täälläkin nähdään, mähän olen ihan hirveä perhosfriikki, siellä on älyttömästi perhosia. Siellä on todella kova meteli siitä linnustosta. Siellä on todella paljon lintuja. Ne tulevat aina auringonlaskun aikaan. Ne pesivät ja nukkuvat siinä ihan mun kämpän alla tai vieressä. Siellä on semmoinen kakofoninen tuhansien lintujen aiheuttama...

IRINA

Niin just, siellä on vielä tämmöinen sinfoniaorkesteri linnuilta. Kun mä oon joskus miettinyt sitä, että mun mielestä Suomessa on ehkä vähentynyt... Mä olin lapsi, niin se oli sinfoniaorkesteri, se lintumaailma meidän landella. Ja nykyään se on vähän sellainen, että se on orkka, mutta niitä ei ole läheskään yhtä paljon kuin ennen. Mutta siellä se on vielä se sinffis olemassa.

MIKKO

On, joo. Ja se alkaa aamulla kuudelta, kun aurinko nousee. Yleensä kun se on lähellä päiväntasaajaa, niin se on kuusi, puoli seitsemän, kun aurinko nousee joka päivä vuodessa. Sitten ne lähtee jonnekin ja sitten ne tulee iltapäivällä neljän-viiden aikaan takaisin. Sen lisäksi tietenkin siellä on se valtameri, josta tulee semmoinen tietynlainen lohdullinen rytmi koko ajan. Ja varsinkin sitten kun linnut on menneet nukkumaan, niin se nousee sieltä ylös, se semmoinen hyvin lempeä... Harvoin siellä on mitenkään hirveän tuulista, sellaista, että laineet olisivat isot, mutta semmoinen lempeä rolling of waves - tyyppinen.

IRINA

Voi että, kuulostaa ihanalta.

MIKKO

Joo, se on kyllä... Siellä on luonto läsnä, mutta tokihan kun se on Intiaa, niin siellä on paljon porukkaa. Vaikka se on luonnonkaunis paikka ja muuta, niin siellä on kuitenkin taloja tosi paljon siellä kookospalmujen alla.

IRINA

Niinpä. Mites, oot sä käynyt siellä sun lapsuuden maisemissa miten paljon ja onko se luonto muuttunut siellä hirveesti siitä, mitä se oli, kun sä olit pieni?

MIKKO

No se on muuttunut joo. Ja se on... Sanotaan, että Itämeri on mun mielestä muuttunut tosi paljon 40:ssä vuodessa. Muistan ihan siis selkeitä mielikuvia lapsuudesta, että merivesi oli ihan kristallinkirkasta, rakkolevää, paljon siellä ihan meidän kotilaiturin vieressä. Silleen, että pystyi näkemään neljän metrin syvyyteen keskellä päivää, kun aurinko oli ylhäällä, niin pystyi katsomaan ahventen selkiä siellä, kun veti jollain kumipatjalla itse siinä, lillui menemään. Ja nykyään se on muuttunut niin, että se on tosi sameeta. Se kasvusto on vaihtunut. Siellä saattaa olla rakkolevää, mutta se on kaikki sellaisen möhnän peitossa ja näin pois päin. Se on kyllä muuttunut todella paljon. Sen lisäksi kyllähän nyt varsinkin viime vuosina on tuntunut siltä, että metsää hakataan todella vimmaisesti. Todella paljon on ihan avohakkuuta tullut sellaisiin paikkoihin, mitkä ennen oli omalle itselle tosi tärkeitä salaperäisiä metsiä, missä tuli vietettyä aikaa. Sieltä on kadonnut paljon sellaista, joka on tietenkin todella suuri harmi. Se on ehkä yksi isoimpia syitä, miksi me esimerkiksi se Blue Forest -hanke laitettiin pystyyn. Kun me ollaan nähty se nimenomaan meidän maalla, niin miten paljon siellä on paikalliset metsänomistajat hakannut.

IRINA

Se on kyllä ihan niin kuin... Ympäri Suomea näyttää olevan näin. Mä oon tuolla itäsaaristossa kaikki kesät ja viikonloput viettänyt koko elämäni. Ihan sama juttu siellä, että se on todella huolestuttavaa, että mikä ihmiskuntaa riivaa just nyt, että viimeistä päivää hakataan ihan maan tasalle kaikki ja jätetään muutama pötkelö seisomaan. Mutta mennäänpä tästä kuule seuraavaan paikkaan kuuntelemaan vähän ääniä.

MIKKO

No niin, mennään.

IRINA

Kulttuuriliiteri.

IRINA

Muusikoillehan on aika ominaista tämä äänen tuottaminen, eikö vaan?

MIKKO

Joo. Hyvässä ja pahassa.

IRINA

Hyvässä ja pahassa. Mutta siihen kuuluu myös vahvasti kuunteleminen, eikö vaan, koska pitää osata kuunnella muita, vaikka kun bändissäkin soittaa. Niin mä aattelin, että tänään ehkä voitaisiin kuunnella, me ollaan tässä tämmöisellä aukeella, missä oikeastaan näkee 360 astetta meidän ympärille ja kuulee myös 360 astetta meidän ympärille. Niin voitaisiin hetki keskittyä siihen, että ihan vaan kuunnellaan ja luetellaan, mitä kaikkia äänen tasoja, mitä ääniä me kuullaan. Samoja, mitä varmaan kuulijakin tässä kuulee. Ehkä kuulija kuulee semmoista, mitä me ei kuulla. Voisitte kuulijatkin keskittyä kuuntelemaan, mitä täältä löytyy. Mitäs Mikko kuulee?

MIKKO

Täällä on sirkkoja. Varmaankin jotain, ei ihan hepokatti-kaliiberia, mutta ne sirittää tässä ympärillä. Me istutaan aika lähellä tällaista lipputankoa, jossa lipputangon naru on vähän löysällä, niin tuuli hakkaa sitä vähän tuohon lipputangon kylkeen. Sitten tuolla vähän pitemmällä kuuluu noi auton tai tällaisen motarin äänet. Ihmiset keskustelee kahvipöydissä Lapinlahden lähteen sisäpihan kahvilassa. Ihmiset puhuu puhelimesta ja kävelee tässä ympärillä.

IRINA

Fillareita menee.

MIKKO

Vähän kuuluu ihan yksittäisiä rastaan rääkäsyjä, mutta aika vähän lintuja tällä hetkellä tässä.

IRINA

Tuosta meni pyörä. Kuluu just näitä heinäsirkoja.

MIKKO

Onneksi me kuullaan ne vielä.

IRINA

Niinpä. Eiks vaan? Ensi vuonna ei ehkä enää.

MIKKO

Se on just näin. Mutta kaaliperhonen lentää tässä ihan meidän vieressä. Sen siipien havinaa ei ehkä välity mikrofoneihin asti, mutta...

IRINA

Ei, mutta mielikuvituksen kautta kyllä. Siinä meni auto ohi.

MIKKO

Ympäröivät lehtipuut tuottaa ääntä, koska on kuitenkin vähän tuulta.

IRINA

Lipputangon naru tuo tuommoista rytmiikkaa tähän. Sitten jos susta rupeaa tuntumaan siltä, että sä haluat tuottaa jotain ääntä, Mikko, joka sointuu tänne, niin miksi ei?

MIKKO

Toi lipputanko vähän sleevea tuolla.

IRINA

Se ei pidä sitä rytmiä oikein.

MIKKO

Mä oon yrittänyt koko ajan katsoa, että...

IRINA

Rumpalijäbä on pikkasen hitaalla.

MIKKO

Miksei tuuli voi olla nyt silleen niinku taimissa tässä hommassa?

IRINA

Nyt kaipaisi just niitä Intian aallokoita, eikö vaan, että osaisi pitää rytmistä kiinni.

MIKKO

Kyllä. Mutta kaunista. Kyllähän siis aika usein musahan lähtee siitä, että kuuntelee. Ja sitten rupeaa vaan siihen miettimään, että mikä tähän voi sopia. No nyt se löysi taas.

IRINA

No niin just.

MIKKO

Meillä on se esimerkiksi veljesten kanssa, että me yritetään aina jollain tavalla saada sitä luontoa meidän musaan. On se sitten synilla tehtyä tai me äänitetään jotain tiettyä atmosta sinne mukaan, mutta se on tosi paljon. Sitten me katsotaan jotain luonnossa ja yritetään miettiä, että miten tämä voisi toimia musassa. Esimerkiksi just tämä kottaraisbiisi, mikä meiltä tuli äsken ulos, niin siinähan tavallaan se sävelkieli on syntynyt hyvin pitkälti sen visuaalisen lintuparven tietyllä tavalla, että miten se liikkuu. Se on tosi mielenkiintoista.

IRINA

Joo. Oletko yrittänyt koskaan kirjoittaa nuoteilla lintujen lauluja ylös? Mietin, että olisi tosi hienoa tehdä sellainen biisi, jossa on nuotitettu kaikki eri lintujen laulut.

MIKKO

Mun pikkuveli Jonne on lintutieteilijä ja luontovalokuvaaja ja erikoistunut nimenomaan lintuihin. Hän esimerkiksi pystyisi tekemään varmaan aika helpostikin juuri tätä. Itse en ole ihan hirveän kokenut nuotin takana.

IRINA

Niin just, no en mäkään. Aina ihailen semmoisia, jotka osaa.

MIKKO

Joo, kyllä. Meillä on tosi moni sitten, kun me tehdään ihan intuitiopohjalta musaa niin kuin sinäkin, niin sitten kun julkaistaan jotain, niin sitten joku laittaa, että "could I have the tabs for this and this?" Silleen, että tarkoitatko siis, ei ole kyllä. Enkä rupea tekemään, kun en tiedä yhtään, miten tämä tavallaan... Oishan se hienoa, että se olisi kaikki sit kirjoissa ja kansissa myöskin.

IRINA

On, mutta kuuntelee ja opettelee kuulopohjalta.

MIKKO

Silleenhän me ollaan opittu soittamaan, että ollaan kuunneltu, mitä meille tärkeät idolit on tehnyt ja sitten emuloitu sitä ja sit pikkuhiljaa.

IRINA

Niin just. Siirrytäänkö taas tästä vähän seuraavaan nurkkaukseen?

MIKKO

Juu, tehdään näin.

IRINA

Kulttuuriliiteri.

IRINA

Tässä istutaan nyt tässä veden äärellä ja kaisla suhisee kivasti.

MIKKO

Tää on kans sellaista lapsuuden ääntä tää kaislikko, kun meillä on siinä mökin rannassa, niin just tätä samaa kaislaa.

IRINA

Ihan samaa. Tulee heti semmoset niin kun... Tulee mieleen soutuvene ja sit se uiminen ja ahvenet ja salakat ja...

MIKKO

Joo.

IRINA

No tota, meitähän yhdistää ton musakuvion lisäksi myös se, että me molemmat... Terve!
Voi että, nyt on pakko keskeyttää, kun tuli varpunen tohon metrin päähän, ihan viereen.
Moi! Hänkin on uhanalainen.

MIKKO

On, uhanalainen ja uskomattoman kaunis lintu, kun tolleen läheltä pääsee katsomaan.

IRINA

On!

MIKKO

Kirjava ja kaunis.

IRINA

No hei, sinne meni. Yritin tässä sanoa, että meitä yhdistää ton musan lisäksi, että tehdään molemmat vähän luonnonmetsiemme puolesta taiteellista työtä. Kerro vähän meille ja kuulijoille siitä Blue Forest -projektista, että mistä se lähtee ja mitä kaikkea siihen liittyy.

MIKKO

No se alkusysäys oli se musiikki, mitä tehtiin ja se levyn teema. Meillä oli semmoinen levy tossa 2022, kun Red Alert in the Blue Forest, joka nimenomaan puhui tästä luontokadosta ja metsien katoamisesta ja asumusten katoamisesta näille pienille kanssaeläjille eli metsän asukeille. Ja monessa biisissä puhuttiin samasta asiasta ja mietittiin, että me ollaan usein haluttu tehdä jonkinlainen projekti, joka on meille tärkeistä asioista, on se sitten hyväntekeväisyyttä tai suojelutyötä. Syntyi ajatus Luonnonperintösäätiön kanssa tällaisesta yhteistyöstä. Luonnonperintösäätiö rupesi sitten etsimään, että oisko tässä... Me haluttiin, että se olisi nimenomaan Etelä-Suomesta, koska pohjoisessahan me ollaan saatu suojeltua aika paljon metsiä, mutta täällä jotenkin tällä vyöhykkeellä, millä me eletään ja suurin osa suomalaisista elää, niin suojeltua metsää on tosi vähän. Sitten löytyi Lopen läheltä tällainen 50 hehtaarin alue, joka oli Vantaan kaupungin omistuksessa. Siitä ruvettiin neuvottelemaan ja sille saatiin hintalappu, joka hyväksyttiin Vantaan kaupunginvaltuustossa. Sitten saatiin suojeltua tämä alue. Se oli iso ponnistus, mutta se jää ainakin minulle itselleni sellaiseksi, asiaksi tästä musiikin ohella tehdystä työstä. Olen tosi kiitollinen ja ylpeä, että se onnistui näin hienosti. Sitten kun se oli vielä sen vuoden puolella, että valtio lupasi, että suojeltujen metsien määrästä, jos yksityinen taho saa suojeltua, niin valtio lupaa suojella...

IRINA

Se oli tämä?

MIKKO

Joo, samankokoisen alueen. Eli kun me 50 hehtaaria saatiin suojeltua, niin 100 hehtaaria tuli sitten tavallaan suojeltua siinä kokonaisuudessaan, joka oli ihan mahtava juttu. Ja tulevaisuutta silmällä pitäen, niin sinne ei voi koskaan mitään rakentaa, sieltä ei hakata koskaan mitään. Se on kuitenkin 50 hehtaaria, on ihan ihan hyvän kokoinen metsä.

IRINA

On, se on tosi hienoa. Jos miettii, miten paljon yksityisiä ihmisiä on Suomessa, joilla on metsä, tai yksityisomistajia metsillä Suomessa, eikö 60 prosenttia kaikista metsistä ole yksityisomistuksessa, niin miten paljon yksityinen ihminen voi vaikuttaa suojeluun ja suojelun määrään. Tosi hienoa oikeasti, että teitte tuon. Katselin videopätkiä sieltä ja kun olette äänittäneetkin siellä, millainen fiilis siellä oli metsässä äänitellä?

MIKKO

No se oli tosi mielenkiintoista. Se oli jotain tyyliin keskikesää ja silloin kun hyttysiä oli aivan

valtavasti. Se oli haastavaa, mutta se oli tietenkin myöskin tavallaan se runsaus, että tällaisessa metsässä, missä ei ole sataan vuoteen ihminen kajonnut siihen normaaliin vanhaan metsään, niin siellä on paljon sellaisia asioita, jotka on aika epätyypillisiä

sellaisille ihmisille, jotka käy näissä niin sanotuissa metsissä, jotka on puupeltoja tai siis kasvatusemetsiä, talousemetsiä. Niin vaikeakulkuista se on, aikamoista ryteikköä paikka paikoin, mutta todella hienoja monimuotoisia juttuja, se on kaunis kuusikko. Äänitettiin muistaakseni neljä biisiä siellä ja jokainen äänitettiin vähän eri lokaatiossa, niin jokaiseen tuli vähän silleen eri fiilis. Se on semmoinen paikka, mikä jää sillä tavalla rakkaaksi paikaksi, että siellä tulee käytyä monta kertaa vuodessa, tai

jos ei monta kertaa, niin ainakin tulee käytyä aika ajoin katsomassa, että miltä täällä näyttää. Ja toivon tietenkin, että mahdollisimman moni pääsisi nauttimaan siitä suojellusta

metsästä.

IRINA

Se on varsinainen terveystalousemetsä.

MIKKO

Se on.

IRINA

Ihan kuviakin katsomalla tuntee ne tuoksut ja sen kosteuden. Äännet, lintujen äännet.

MIKKO

Me tehtiin sellainen proggis siellä, että meillä oli lintuspesialisti, koppakuoriaisspesialisti ja sammalspesialisti, jotka kävi katsomassa, mitä kaikkea siellä on. Ja se on todella rikas kaikilta osin, sieltä löytyy harvinaisia asioita ja runsaasti kaikkea eliöstöä. Se on kyllä kiva.

IRINA

Paljon kuollutta puuta.

MIKKO

Just näin. Ja se on kaiken A ja O, se kuollut ja laho puu.

IRINA

Ihan mahtava juttu. Milloin sä koit niin sanotun luontoheräämisen? Mikä herätti sinut, joka sai sinut toimimaan taiteellasi luonnon puolesta?

MIKKO

Tämä on hyvä kysymys. Mä koen, että se on ollut aina meidän suvussa tosi vahvasti läsnä. Tähän liittyy varmaan se, että mun isä oli ornitologi, harrasti lintuja nuorena ja rupesi isoveljeni Kien kanssa... Kun minä synnyin, niin Kien yöunet vähän menivät, tuli joku dynamiikkaero meidän perheeseen, ja se heräsi aina aikaisin. Mun isä ja Kie opiskeli lintuja lintukirjasta, kun Kie oli tyyliin kolmevuotias. Se on aina ollut hirveän vahvasti läsnä, Kien kummisetä ja mun eno Heikki Willamo on varmaan yksi Suomen tietyllä tavalla kuuluisimmista metsäkuvaajista, hirveän paljon metsässä viettänyt aikaa ja luonnossa yleensäkin ja ottanut sitten Kieä ja muakin välillä mukaan. Ja sitten on tämä partio ja sitten on meidän ukki, joka vei meitä Lappiin vaeltamaan. Siellä on hirveästi näitä erilaisia asioita, että mun ehkä semmoinen henkilökohtainen, jos nyt puhutaan jostain heräämisestä, niin mulla on sellaisia vähän niin kuin henkisiä kokemuksia, sellaisia ykseyden kokemuksia ollut siinä etsikkoaikana parikymppisenä. Olin jossain metsässä ja sitten vaan kaikki katosi. Oma ego siirtyi hetkeksi syrjään ja koin, että olen yhtä tämän kaiken kanssa. Tällaisia juttuja, jotka ehkä sysäsivät sinne henkiselle polulle, mutta myös jollain tavalla yhdisti mut tosi tiiviisti siihen ikuiseen ja iankaikkiseen asiaan, mitä mun mielestä luonto edustaa. Se on jollain tavalla paljon pysyvämpää, vaikka se on jatkuvassa muutoksessa, niin se on pysyvämpää kuin esimerkiksi tämä ihmisen lyhyt matka tällä planeetalla, tässä kehossa. Niin semmoiset ajatukset on ehkä just siitä reilu kaksikymppisestä, mitkä oli silloin, kun itse halusi selittää asioita itselleen, että mistä tässä kaikessa on kyse. Niin sieltä varmaan jotain löytyy. En ihan tarkkaan muista, mikä oli se the moment.

IRINA

Millaisina hetkinä itse haet voimaa ja inspiraatiota luonnosta? Milloin sä koet, että sä tarvitset sitä boostia?

MIKKO

Kyllä se on mulla sellainen rauhoittumisen paikka. Jos mulla on esimerkiksi joku kiertue takana tai intensiivinen työperiodi, missä ei ole kerennyt kävelylle luontoon ollenkaan siinä välissä tai jotain, niin sitten tulee sellaisia hetkiä, että nyt vaan pitää päästä sellaiseen paikkaan, missä on luonnon ääniä, ei ihmisen tekemiä ääniä, ja pääsee jotenkin kosketuksiin sen kanssa, koska sieltä se voima tulee. Mulle tulee voimaa henkisyystä ja tietyllä tavalla sellaisesta epäitsekästä työstä. Sitten toisaalta mulle tulee voimaa siitä, että saan omat jalkani johonkin mättäälle ja saan imettyä siitä sitä... Ne liittyy paljon perspektiiviin ja itsen hahmottamiseen, että mikä on se paikka maailmassa. Hakeudun usein luontoon. Ja tietenkin, kun on paikkoja, kuten meidän lande, mistä puhuttiin. Niin sehän on tosi helppoa ja luonnollista lähteä sinne. Koska sitten siellä on kuitenkin se sänky ja siellä on ne asiat, mitkä vaaditaan. Se on helpompaa kuin se, että lähtee johonkin uuteen erämaa-asiaan ja pakkaa pitkään ja miettii, että mitä minä tarvitsen, neljäksi päiväksi ruokaa. Se on ehkä semmoinen, helppous toimii. Mutta myöskin sellainen toimii, että lähtee vähän vaeltamaan johonkin. Ja ottaa sen ajan, että nyt minulla on tuo kartta. Kännykkä pois, lähtee johonkin suuntaan ja katsoo, mihin päättyy.

IRINA

Mietin, kun on paljon ihmisiä, joilla ei ole landea tai varoja lähteä mitenkään matkalle pitkälle. Mitä sinä itse antaisit neuvoksi?

MIKKO

Bussilla Sipoonkorpeen, siitähän se lähtee.

IRINA

Entä jos ei ole bussirahaakaan?

MIKKO

No kyllä lähiluonnosta saa. Toivon, että esimerkiksi Helsingissä säilyy lähiluonto. Kyllä mä esimerkiksi tuossa Kruununhaassa asuin pitkään ja olin silleen, että täällä ei ole puita missään. Todella vähän mitään puistikkojakaan. Ja ne on lähinnä koiran kusettajille tarkoitettuja. Niin se, että nyt asun Käpylässä, jossa on paljon enemmän puita, niin kyllä se heti vaikuttaa muhun silleen, että täällä on puita, täällä on vähän, tuntuu siltä, että täällä on vihreetä ja täällä on luonto läsnä, vaikka sekin on ihan esikaupunkialuetta. Mutta siellä on puutalorakentamista, siellä on puita ympärillä, niin siitä jo saa voimaa. Ja siellä on kuitenkin sellaisia pieniä kielekkeitä, missä kun silmät sulkee, niin voi ajatella olevansa luonnossa.

IRINA

Eiks vaan? Ja siis tää Lapinlahtikin. Tää on ihan Helsingin keskustassa. Ja tänne voi kuka tahansa kävellä, ja täällä on ihan uskomaton tää maisema.

MIKKO

Ja saman tien joku alko tossa...

IRINA

No siellä on moottoripyörä, siis mikä saha, mutta sekin kuuluu kaupunkiin, äänimaailmaan. Mutta täällä on kaikki. Täällä on vettä, täällä on lintuja, täällä on mielettömät puutarhat ja just näitä monta sataa vuotta vanhoja puita.

MIKKO

Ja kyllähän tähän heti kun tuosta tulee... Niin ei tarvitse tulla kuin 300 metriä tuosta Länsiväylältä, niin kyllähän tässä on ihan erilainen rauha. Ja tässä on luontoa, tässä on eläimiä, täällä on linnustoa, jota voi seuraila. Ja se, että sä seuraat esimerkiksi noita kanadanhanhia tai tuota varpusta äsken tuossa, niin kyllähän se tuo iloa. Tosi paljon. Että sun mieli hetkeksi saa jonkun hapen siitä, tietyllä tavalla siitä kelasta, mikä pyörii meidän päässä koko ajan.

IRINA

Avaa silmät ja korvat ja kaikki aistit, niin voi kokea uusia asioita. Tälleen lopuksi, onko sinulla joku uusi projekti työn alla ja onko luonto siinä läsnä? Onko sinulla mitään, mistä haluat kertoa ennen kuin sanotaan hei hei?

MIKKO

No, joo. Meillä on tietenkin työsaralla, me ollaan tehty tosi paljon duunia tänä vuonna ja saatiin tämä uusi levy valmiiksi, joka tulee nyt syksyllä. Siellä on paljon luontoteemaa taas, koska se nyt tuntuu olevan vain sellainen asia, mistä tekee mieli kirjoittaa. Siellä on Snowstorm-niminen biisi ja sitten siellä on juuri näitä lintuihin liittyviä asioita. Sitten siellä on vähän sellaista lyriikkaa, joka taas on mulle sellaista tunnelmaa, sellaista ihan Intiassa kirjoitettua lyriikkaa, joka liittyy siihen kotiin ja siihen, mitä näen ympärillä siellä. Puhutaan ehkä juuri niistä asioista, mistä tuossakin äsken kerroin, että laineet lyövät rantaan ja tällaiset tulikärpäset syttyy hetkeksi ja tällaisia juttuja. Kyllä se on loputon inspiraation lähde, myös lyriikassa. Että ei ainoastaan se atmosfääri ja se maisema ja se tunnelman luojana, vaan myös lyriikassa se on mulle, jotenkin huomaan aina kääntyväni siihen, että mikä mulle on tärkeätä, niin joo luonto ja sitten tämä henkinen aspekti, haluaa puhua siitä ikuisuuden ja onnen tavoittelusta tavallaan ja silleen, että juurruttaa itseään siihen ikuiseseen mieluummin kuin tähän väliaikaiseen.

IRINA

Kiitos hei tosi paljon. Oli mahtavaa jutella sun kanssa tässä tämmöisessä maisemassa.

MIKKO

Todella kiva. Ja kaikille kuulijoille oikein oikein hyvää syksyä ja talvea.

IRINA

Kulttuuriliiteri. Kaipaanko tietoa tai tukea mielenterveysasioissa? Jos sinulla on huoli omasta tai läheisesi mielenterveydestä, omat keinot ovat hukassa, koet olevasi yksin huolesi kanssa tai mietit, mistä saisit apua, ota yhteyttä Mielenterveyden keskusliittoon www.mtkl.fi. Valoa-palveluistamme saat neuvontaa mielenterveyden ammattilaisilta sekä vertaistukea koulutetuilta vertaisilta. Valoa-palvelut ovat avoinna jokaisena arkipäivänä. Palveluiden tarkat aukioloajat löydät osoitteesta www.mtkl.fi/valoa. Mielenterveyden keskusliitto on mielenterveysongelmia itse kokeneiden ihmisten järjestö. Äänen jaksoihin teki Aku Vainikainen Book Gardenista, Lapinlahden omasta studiosta. Sisältösuunnittelusta vastasivat Nina Tuittu ja Eveliina Aarnos Mielenterveyden keskusliitosta. Vieraana oli Mikko von Hertzen. Minä olen Irina Björklund, kiitos kun olit mukana.